

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2020

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιη΄ 41-56) (8-11-2020)

΄Η ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ εῖναι συνύπαρξη μὲ τὸν Χριστό. Εῖναι συμπόρευση μαζί Του. Εῖναι ἡ συνειδητὴ τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Χριστοῦ. Εῖναι πορεία ἀνηφορικὴ καὶ ίδιαίτερα δύσκολη. Εῖναι σταυρὸς καὶ καθημερινὸς θάνατος. Εῖναι μαρτύριο ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Εῖναι συμπεριφορὰ ἀσυνήθιστη ἀλλὰ καὶ παράλογη γιὰ τὰ δεδομένα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀμαρτίας του. Τελικά, ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ δὲν εῖναι ἀπλὴ βιολογικὴ ἐπιβίωση ἀλλὰ ὑπέρβασή της, πρᾶγμα παράδοξο. Παράδοξο, πλὴν ὅμως ἀληθινό, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ νίοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἔαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ».

Αὔτὴ τὴν ἀσυνήθιστη συμπεριφορὰ παρατηροῦμε καὶ στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Τὴν ἐπιδεικνύει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁ ὄποιος, ως νέος Ἀδάμ, γίνεται πρότυπο τῆς ἀνθρωπότητος καὶ προσφέρει τὸ μέτρο ποὺ ὀφείλουμε νὰ τηροῦμε, ὥστε νὰ δικαιολογεῖται καὶ ἡ προσωνυμία τοῦ Χριστιανοῦ στὸ πρόσωπό μας.

Ο Χριστός, μετὰ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, πορευόταν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰάειρου, γιὰ νὰ θεραπεύσει τὴ δωδεκάχρονη ἔτοιμοθάνατη θυγατέρα του. Ἐνῷ βρισκόταν καθ' ὅδὸν ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων, τὰ ὄποια «συνέπινιγον αὐτόν», κάποια γυναίκα, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ αἰμορραγίᾳ δώδεκα χρόνια, κατάφερε νὰ Τὸν πλησιάσει καὶ διακριτικὰ νὰ ἀγγίξει τὴν ἄκρη τῶν ἐνδυμάτων Του. Τὸ ἄγγιγμα αὐτὸ ἀποδείχθηκε σωτήριο· «παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς», ὅμως, ἡ ἐνέργειά της δὲν διέλαθε τῆς προσοχῆς τοῦ Κυρίου, ὁ ὄποιος ἐρώτησε ποιὸς Τὸν ἄγγιξε.

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ ὁπωσδήποτε μᾶς ξενίζει, ἐπειδὴ ὁ Ἰδιος εῖναι γνώστης ἀκόμα καὶ τῶν πιὸ μύχιων λογισμῶν τῶν πλασμάτων Του.

Ἐκπληξη γιὰ τὴν ἀπορία ἐκφράζουν καὶ οἱ μαθητὲς μὲ τὸ στόμα τοῦ Πέτρου, ὁ ὄποιος ἐρωτᾷ μὲ αὐθορμητισμό: «ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου;».

΄Η όμολογία ὅμως τῆς πίστεως τῆς γυναικας πρὸς τὸ πρόσωπο Του καὶ τὰ δυνατὰ ἀποτελέσματά της ἥταν, ὅπως φαίνεται, οἱ βαθύτερες ἀνθρώπινες καταστάσεις ποὺ θέλησε ὁ Κύριος μὲ τὴν ἀπορία νὰ ἀποκαλύψει, προκειμένου νὰ διδάξει.

΄Η ἀληθινὴ πίστη στὸν Χριστὸ εἶναι ἐκείνη ποὺ σώζει τὸν ἄνθρωπο. Απὸ τὴν ἄλλη ὅμως, ὅταν ἡ πίστη στρέφεται στὸν ἔαυτό μας καὶ μόνο, τότε ἐκδηλώνεται μὲ τὴ μορφὴ τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ προκαλεῖ σοβαρὲς ἐμπλοκές. Άφήνει τὸν ἄνθρωπο ἀδύναμο νὰ προσεγγίσει καὶ νὰ κατανοήσει τὰ γεγονότα. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν μαζευτεῖ στὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου, ὅταν ἔμαθαν πῶς τὸ κορίτσι πέθανε. Ὄταν ὁ Κύριος ἔφθασε στὸ σπίτι καὶ εἶπε «μὴ κλαίετε, ούκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει», τότε ὅλοι μαζὶ «κατεγέλων αὐτοῦ εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν». Δὲν μποροῦσαν νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι μπροστά τους εἶχαν «τὸν κυριεύοντα ζωῆς καὶ θανάτου Κύριον». Δὲν κατενόησαν ὅτι μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ὁ δρόμος τοῦ θανάτου μεταβάλλεται σὲ πύλη τῆς αἰωνιότητος.

Ἄγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ πίστη ποὺ ἐκδήλωσαν τόσο ἡ αἵμορροοῦσα γυναικα ὅσο καὶ ὁ Ἰάειρος, εἶναι ἐκείνη ποὺ μπορεῖ νὰ καταξιώσει τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ ἀνεβεῖ τὰ σκαλοπάτια τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Αὐτὴ ἡ πίστη ποὺ βλασταίνει μέσα ἀπὸ τὴ μυστηριακὴ ζωὴ μᾶς καθιστᾶ μετόχους τῶν θαυμαστῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ ἐπιστηρηκτικοῦ λόγου Του «μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται».

[dkpdf-button]